

Megoldások? A megoldás lehetetlensége. Reformok? És addig, addig hány százan
 megneznek? Vagy mindegy ez is, mert eddig sem volt másmilyen a helyzet, elégedet-
 nek meg mindig voltak, de hát... Felcsősség a társadalom iránt? Hidak nem fog-
 k összedőlni, betegek meghalni miattunk, hiszen mi csak bölcsészek vagyunk. Csak?

AZ EGYETEM EGY MÁSODEVES SZEMÉVEL

Angyal László

ívül /de nem együtt/ állunk itt sokan
 egyetemista lét talán legjellemzőbb
 nását adva meg így -- szétfröccsent
 lágunk vitrinbe hullott cserepeiként."
 /Gyuráczy Ferenc/

fenti szerző a Mozgó Világban irt "Egy ötödéves emlékiratai" címmel esszét, e-
 etelve benne azt az életformát, amelyről az emberek utólag azt mondják: éle-
 k legszebb 5 éve volt. Mi, akik benne élünk, természetesen is, hogy szeretnénk
 nél jobban kihasználni ezt. Bizonyos tekintetben jobb helyzetben is vagyunk,
 nt a másik két kar hallgatói, nálunk ugyanis adottabbak az egyetemista lét fel-
 telei. Pl. a heti óraszám alacsony, az előadások látogatása nem kötelező, így
 bb a szabadidőnk, amit okosan el lehetne tölteni. Az első évet mindenki óriási
 biciklival kezdi, ekkor még megvan annak az illúziója, hogy az egyetemen sok ér-
 keset lehet tanulni, jó csoportok, baráti körök alakulnak majd ki. Keserű ta-
 sztalatok árán rá kell jönnünk arra, hogy ez nem így van. Az első év végére,
 második elejére teljes fásultság vesz erőt az embereken. Vajon mi lehet ennek
 oka? Az egyén számára létfeltétel, hogy legyen olyan közösség, amelyben képes
 bontakoztatni képességeit. Ellenkező esetben nem találja helyét a társadalom-
 n, elkallódik.

Közösségnek nevezhetünk közös érdeklődésű, közös célt maga elé állítani tudó,
 játos értékről rendelkező, egyfajta mi-tudattal rendelkező emberek csoportját.
 t kell mondanom, hogy az évfolyamon egyáltalán nincsen olyan csoport, amely ma-
 déktalanul elgát tenne ezeknek a kritériumoknak. A csoportokon belül is vannak
 yan emberek, sem is kevesen, akik még másfél év alatt, a kötelező irodalom meg-
 rdezését kivéve, nem váltottak szót egymással, pedig nincsenek haragban. Egy-
 srűen nincs idejük egymásra, mert a szemináriumok után mindenki rohan, amerre
 t. Évfolyamszinten ez az egymás iránti érdektelenség még hatványozottabban jön
 ő. A csoportok frakciókra, rosszabb esetben egyedekre szakadnak szét, a szemi-
 riумokon néha kikinlódott viták azért robbannak ki, hogy egyesek tájékozottsá-
 kat fitogtassák, míg mások bölcsen hallgatnak.

A karon általánosabb az olyan "társulások" léte, amelyek azonos érdeklődés alap-
 n verbuválódnak. Ezek részben az egyetem által szervezett programokon /spec.
 ll., ásatás, nyelvórák, stb./ jönnek össze, s mivel hasonló az érdeklődésük,
 ndkívül sok a közös téma, ami az emberek közötti további kapcsolatteremtést mo-
 válhatja. Persze itt is lehet buktató az, ami a csoportoknál, hogy szakmai témá-
 n túl nem tudnak egymáshoz és másokhoz ember illeg közelkerülni. Nem egy esetben
 lsőbbrendűségi tudat alakul ki, bennük, hogy ők az igazi egyetemisták, szemben
 okkal, akik "elpocsékolják, elisszák" az idejüket.

E két szélsőség között terül el az a széles tábor, amelyet így jellemezhetnénk:
 jár előadásokra, készül a szemináriumokra, de különösebben semmi nem érdekli,
 eretne jó t...ár lenni. A tavalyi KISZ-küldöttgyűlésről és az ideai diákparla-
 ntról alig hallott valamit, nincsenek közéleti ambíciói.

Természetesen sokféle szemszögből lehet nézni ezt a problémát. Ezt a cikket vi-
 indítóknak szántam, ha érdekesnek találjátok, irjatok erről a kiadványban.